

NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER TANDHEELKUNST.

BIJDRAGEN VOOR DEZE RUBRIEK
ONDER REDACTIE VAN

J. S. BRUSKE - H. G. PITSCH - W. C. KOLDEWIJN.

Waardemeter.

Het is een zeer fijn instrument. De kwikkolom behoeft zelfs geen duizendste van een millimeter te stijgen om het pijltje voorwaarts te stuwen over ontelbare graden heen. Het is de onzienlijke waardemeter van onze psyche. Hij meet: vertrouwen, waardeering, achting en hunne ommezijden. Hij bepaalt nauwkeurig de verhouding der waarden, voor ieder individu in het bijzonder, met oneindige scha-keering van verscheidenheid en graad, tegenover zaken en personen.

In een daad of gedraging tegenover iemand of iets, — een daad of gedraging die waardeering stempelt, — maakt zich deze waardemeter kenbaar; onzienlijk maar geldig.

Niet alleen de psyche van het individu bedient zich naar welbehagen van dit instrument, ook de psyche der menigte belichaamd in staat, overheid, organisaties en last not least publiek, meet waarde naar eigen inzicht.

* * *

In ons orgaan van de maand Maart vinden wij een mede-deeling van het Hoofdbestuur betreffende het instellen van een commissie tot het behartigen der belangen van het on-derwijs in de tandheelkunde.

Op de vergadering van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap van 14 Maart j.l. werd besloten, de Commissie tot behartiging van de onderwijsbelangen, sedert jaren de trots van het Genootschap te ontbinden, daar de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunst zulk een commissie had ingesteld en het Genootschap genoeg vertrouwen had in het beleid van deze maatschappelijke commissie om de taak, die vroeger onder auspiciën van het Genootschap was gedragen, aan deze commissie over te laten.

Zonder tegenslag of -stoot werd dit voorstel aangenomen.

Iedereen, die de antecedenten en de wordingsgeschiedenis van onze Maatschappij kent en zich de houding — neen de terughouding — herinnert, met welke het Genootschap toentertijd de wordende Maatschappij beschouwde, zal moeten erkennen, dat zich het pijltje van onzen waardemeter voorwaarts beweegt — onzienlijk, maar beslist, en verrassend tevens.

Een woord van oprechte erkentelijkheid van den kant der Maatschappij voor de loyale opvatting van het Genootschap in deze mag hier, in ons orgaan, niet ongeschreven blijven. En het geldt hier iets heel bijzonders. Niet zonder goeden grond was deze commissie sedert jaren de trots en het troetelkind van het eerwaardig Genootschap.

Is dan het onderwijs — gewichtig vraagstuk als het is — niet de bestendige waardemeter die het peil van ons beroep bepaalt?

Zoo is het werk dat deze commissie zal uitvoeren, zoo zullen de gaven, die deze commissie ons zal schenken, zijn: waardemeters van het peil van ons beroep — waardemeter tevens voor onze Maatschappij.

* * *

De waarde van ons beroep wordt gemeten: in de eerste plaats naar het nut dat het afwerpt voor de gemeenschap;

dit is de utiliteitswaarde, die aan elk ambacht eigen is. Deze heeft in hoofdzaak de modaliteit van het Maatschappelijke.

Maar meer nog in deze dagen, zijn wij geroepen ons peil te verheffen en voelen wij dat naast technisch-vaardige, de tandarts moet zijn, een factor in het wetenschappelijke leven en streven tot opbouw *van* het wetenschappelijke.

Is dan de tandheelkunde een wetenschap? Het antwoord luidt: Evenveel of evenmin als de Geneeskunde.

In de uitoefening zijn beide kunst — ieder naar zijn eigen aard.

Zij behoeven om tot hun recht te komen de natuurwetenschappen — ieder naar hun eigen aard.

Soms zoekt hen dezelfde moeder, dan weer moeten zij hun voedsel zoeken op verschillenden bodem. Maar zij moeten dien bodem zelf helpen vruchtbaar maken en bebouwen, willen zij met goed recht de vruchten die erop groeien zelf plukken — en slechts onder die voorwaarde kan de waardemeter ten hunnen gunste blijven stijgend.

En 't is bewezen, dat de tandheekundigen geheel onafhankelijk van andere wetenschappelijke beroepsbeoefenaren, in den loop der jaren niet alleen de wetenschappen, die de uitoefening van eigen beroep ten grondslag liggen op eervolle wijze wisten te verrijken, doch ook dat zij menige bijdrage hebben geofferd, die o.m. b.v. de geneeskunde ten goede kwam.

Daarom heeft de tandheelkunde als studie — en de tandheelkunst als beroep — het recht, bij het onderwijs zoowel als in de uitoefening, met den waardemeter der onafhankelijkheid te worden gemeten.

Waaruit bestaat nu de taak van ons onderwijs? — Alleen in het voorbereiden van bruikbare tandartsen die de tandheelkunde naar behooren uitoefenen?

Voorwaar uit meer!

De wetenschappen, die ons beroep tot grondslag heeft en het tot een wetenschappelijk beroep stempelen, moeten

zoo worden onderwezen, dat de leerling zich geroepen en krachtig genoeg onderlegd gevoelt, om in de toekomst tot de bevordering daarvan d.w.z. tot de uitbreiding ervan, bij te dragen.

En waaruit bestaat — in verband daarmee — de taak van ons, tandartsen-practici? In de uitoefening van onze practijk alleen?

Voorwaar uit meer!

Wij moeten zooveel wij vermogen blijven belangstellen in het wetenschappelijke, dat onze studie tot voedsel dienen kan. Wij moeten trachten — ieder naar eigen aard en aanleg — eigen belangstelling te kweken en te onderhouden in een of ander wetenschappelijk onderdeel van onze studie en de juiste inzichten helpen ontwikkelen. Doen wij dat allen, allicht zullen er dan enkelen zijn, die iets bijzonders in het belang van een bepaalde wetenschappelijke richting bijdragen. Gelukkig zijn er zulke voorbeelden ook in ons land.

Bij elke poging, die onze onderwijscommissie deed of zal moeten doen, heeft zij de voorlichting van geheel den stand noodig, behoeft zij den steun van de Nederlandsche Tandheelkundigen achter zich. Daarnaar meet de overheid dan ook de waarde van de gestelde eischen en daarom behoort de drang naar wetenschap bij ons allen levendig te blijven.

Nu is er één categorie onder ons, die door haar opleiding in staat is in wetenschappelijke richting te werken en te vorschen. Een tweede categorie is er, die de lust niet ontbreekt, doch die tot haar spijt moet erkennen, dat door den aard van genoten opleiding, de basis tot verdere studie ontbreekt.

De derde categorie die voor dit onderwerp geen waarde-meter heeft, bestaat uit dezulken, die alleen belangstellen in hetgeen de practijk behoeft en afwerpt.

Voor de twee eerste categorieën kan het niet anders dan verheugend klinken, dat het plan door onzen voorzitter is

geopperd, de Maatschappij cursussen te doen organiseren, in den geest als de vervolgcollages voor artsen, waar- door *die* wetenschappelijke vakken, welke door verzuim in de opleiding niet ruim genoeg door onze collega's worden beheerscht, onder het bereik der tandartsen-practici worden gebracht. Er worden dan misschien mogelijkheden tot zelfstandig onderzoek en in elk geval ruimer inzichten omtrent de eischen die ons onderwijs stelt, geopend.

Dan ook zullen wij het recht hebben de onderwijscommis- sie te steunen en te raden bij het uitbreiden en verbeteren van de opleiding in de tandheekunde en de commissie zal dan zeker van onzen raad gediend zijn en er nuttig gebruik van maken.

Collega's, wij gaan met onze Maatschappij den goeden weg op! Willen wij op den goeden weg blijven, houdt dan steeds het oog gericht op het pijltje van onzen waardemeter. Dat het bestendig stijge!

M. z. P.